

[Handelsministeren.]

trædelser af denne i vidt omfang kun kunne påtales efter begæring af dertil bemyndigede erhvervsorganisationer, og erhvervslivet fik således herredømme over, om sag skulle rejses. Dette indebar, at det offentlige var afskåret fra at rejse sag i tilfælde, hvor almene interesser, f. eks. hensynet til det købende publikum, kunne kræve dette.

Den nydannelse, som loven betød i dansk erhvervslovgivning, og den særlige udformning, loven havde fået med forbud mod konkret afgrænsede salgsforanstaltninger, medførte, at hyppige revisioner af loven blev påkrævet, idet der næsten til stadighed fremkom ønsker om en skærpelse af loven, som også i et vist omfang blev imødekommet.

Efter flere mindre justeringer af loven blev der i 1926 efter henstilling fra detailhandelen indført et forbud mod de såkaldte sneboldsystemer. Samtidig ophævedes dog bestemmelsen om forbud mod undersalg, d. v. s. forbuddet mod, at detailhandleren sælger til en pris, der er lavere end den af producenten eller grossisten foreskrevne, idet bestemmelsen hindrede, at prisfald tilstrækkelig hurtigt kunne slå igennem. Hensynet til den almindelige interesse i pris-konkurrencen fik således fortrin fremfor erhvervslivets ønske om at undgå en sådan konkurrence på baggrund af tidens almindelige deflationspolitik.

I 1937 gennemførtes de vigtigste nydannelser i loven siden 1912. Der indførtes den såkaldte generalklausul, hvorefter i erhvervsøjemed foretagne handlinger, der strider mod redelig forretningskik, medfører erstatningsansvar og ved dom kan forbydes. Samtidig indførtes på grundlag af gentagne henstillinger fra butikshandelens organisationer forbuddet mod formidling af rabatydelser til forbrugere og forbuddet mod enhedsprisforretninger. Også denne lov hvilede på det grundprincip, at konkurrence-lovgivningen var en lovgivning af hensyn til erhvervslivet for at hindre en ubillig konkurrence de erhvervsdrivende imellem.

Konkurrencelovgivningen måtte selvsagt blive uden større interesse under den vareknaphed, der opstod under den anden verdenskrig og i årene derefter, men da varetilgængeligheden på ny satte ind og konkurrencen på ny skærpedes, kom der også igen ønsker om yderligere regulering af kon-

kurrencemetoderne. Både fra detailhandelens og forbrugernes side blev der gennem 1950'erne fremsat ønske om et forbud mod reklamebortlodninger, og handelsministeren fremsatte i folketingsåret 1957-58 et forslag om ændring af konkurrenceloven, hvorefter reklamebortlodninger blev forbudt. Forslaget blev ikke gennemført, men regeringen besluttede at nedsætte et udvalg, der skulle gennemgå konkurrenceloven i dens helhed. Man fandt, at det ikke var tilfredsstillende at gennemføre enkelte ændringer af loven uden nogen sammenfattende vurdering af denne gamle lovs betydning i et moderne industrisamfund, hvor også butikshandelens struktur var under ændring, og hvor hensynet til forbrugerne måtte indtage en langt mere fremtrædende stilling, end tilfældet er under den gældende lov.

Der er allerede i rets anvendelsen i årene efter krigen på grundlag af generalklausulen afsagt nogle domme, hvor denne bestemmelse blev anvendt til beskyttelse af forbrugerinteresser, men det var på den anden side klart, at dette ikke var tilstrækkeligt til gennem denne lovgivning at opnå den balance mellem erhvervs- og forbrugerinteresser, som ændrede produktions- og afsætningsvilkår krævede.

Det udvalg, der nedsattes, fik derfor til opgave at undersøge, om loven — under hensyntagen til den skete udvikling i konkurrenceforholdene og herunder især omfanget af formen for de senere års præmiekonkurrencer — fortsat fuldt ud opfylder de krav, erhvervslivet og forbrugerne må stille til en lovgivning til fremme af lige og sund konkurrence. Udvalget skulle eventuelt fremkomme med forslag til en ny lovgivning på det pågældende område til afløsning af den nugældende ret kasuistisk affattede lov.

Forslag til konkurrencelov er udarbejdet på grundlag af betænkning angående en ny konkurrencelov, der er afgivet i april 1966 af det udvalg, som handelsministeriet nedsatte i januar 1959. Om udvalgets sammensætning tillader jeg mig at henvide til redegørelsen i de almindelige bemærkninger til lovforslaget samt til betænkningen, der er omdelt til tingets medlemmer.

Udvalget har samarbejdet med tilsvarende udvalg i Finland, Norge og Sverige. Det finske udvalg har endnu ikke afsluttet arbejdet, medens det norske og svenske ud-